

Af Værelserne var kun Dagligstuen og Sovekammeret helt i Orden. I Spisestuen var Væggene endnu tomme. Malerier og indrammede Skitser stod paa Gulvet i flere Rækker langs Panelet. Men Indtrykket af Dagligstuen med dens Væld af Blomster var festligt.

Den fremmede Dame saae sig flygtigt omkring og gik gennem hele Lejligheden uden at sige et Ord.

Konen fulgte uforstaaende.

„Undskyld, at jeg spør’,“ sagde hun, da de var kommen tilbage til Forstuen. „Men glemte Fruen ikke at aflevere Gaven?“

Fru Merck — thi hende var det — tog en Perlemorsportemonnæ ud af en indvendig Lomme i sin Pelskaabe og gav Konen en Tokrone.

„Den er til Dem selv. Og saa behøver De jo ikke at fortælle, at der har været nogen.“

„Naa — saadan! Jeg siger Fruen saa mange Tak. Her har forresten været flere, som ogsaa er kommen bare for Nysgerrighed. Mest Folk her fra Huset naturligvis.“

„Hvornaar venter De Herskabet hjem?“

„Jeg skal være nede i Døren Klokken halv elleve præcis, sa’ Herren, og bære Fruens Pakker op.“

Fru Merck, der nu havde faaet alle de Oplysninger, der var nødvendige for hendes Hævn, sagde derefter Farvel.

Fem Minutter over halvelleve holdt de nygifte for Døren i en elegant Vogn. Bagefter fulgte en almindelig Droske med Jyttes Kufferter. Konen stod parat til at tage imod dem; og da alt var baaret op, blev de unge alene.

Jytte var i hvid Silkekjole og saae dejlig ud. Hendes Mand fulgte hende, hvor hun gik og stod, med et Udtryk som en guddommelig Besat. Da Jytte slog sig ned i en af de lave Lænestole i Dagligstuen, tog han Plads paa den ene Stolearm og bøjede sig over hende. Hun sad halvt bortvendt, med Albuen støttet paa en Pude. Afskeden med Moderen og det gamle Hjem havde bevæget hende stærkere, end hun havde været forberedt paa. Og